

APAGUENME A LUZ

Apáguenme a luz,
déixenme quedar quedo
por unha eternidade,
soñar cos louvados
tempos de antano,
somerxerme nun mundo
temido e,
ó tempo,
anceiado.

Que as tebras
oculsten a miña face
coma as de tantos outros
que querían que a súa luz
seguira acesa
pra seguir adiante
no duro camiño
dunha vida eivada,
ferida,
anguriada,
que da a voz de alarma:
se as flores do tempo
están a murcharse,
¿escacharanse
os impenetrables soños
daqueles nos que a luz
vaise apagando pouco a pouco
como candil
que sofre as consecuencias
da chegada do día,
que debece porque a noite
sexa reina,
e reine cun orgullo inquebrantable?

Apáguenme a luz,
e así,
aínda sen azos,
seguirei a ruta
dunha viaxe sen retorno.

Centos de cravos
oprímen o meu corazón,
os furados que nel fan
son pozo dun grande penar,
e esta cama
que sostén o meu corpo,
ermo,
e cárcere que separa
un mundo incompleto
dun ouvido atento á vida,
do laio cruel e amargo
da realidade.

Somentes de pensar
que a preguiceira vida
non agardou por min,
e marchou alancando,
deixándome só,
subo no tren das tebras,
na procura daquilo que me falta,
daquilo que marchou coa vida,
daquilo que olvidou a miña presenza,
dun destino que,
trabucado,
desembocou aquí,
nas ribeiras da desesperanza,
agardando atopa-la razón
dunha situación
que non me leva a ningures;
e a néboa,
impídeme ver quen son,
e quen era eu
antes de que quedase
no medio do camiño,
a soas,
sen ninguén que me atopase,
sen unha man amiga,
sen un bon samaritano,
sen ninguén que despertara
ó pobre Lázaro,
agardando atopar
o lado menos-tráxico
da realidade,
rememorando o que pasou
aqueles maravillosos anos,
testemuñando o que aconteceu
naquel día tráxico
para un da humanidade,
mais só un.

E todo continua,
todo segue como acostumaba,
pero é un todo
que non enche;
é un todo vacío,
que deixou un algo na lonxanía,
no camiño dunha vida
que non mira cara atrás
nas despedidas.

A contradicción
agólpase nos meus pensamentos,
mais no intre final,
ó rematar esta decadencia vital,
seguirei aquí
con fólgos ou sen eles,
na única compañía dunha cama,

duns recordos,
e dunha luz,
unha luz nos meus ollos
que quero que me apaguen.

Apáguenme a luz,
deixen que risque
os límites do alén,
que a miña alma se esvaeza
nas augas
dun río sen
retorno.